

Arrest

**nr. 342 459 van 6 maart 2026
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. CLAESSENS
Markt 29
3680 MAASEIK**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 november 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 19 september 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 10 november 2025 met referthenummer 133427.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 februari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 14 mei 2024 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse schoondochter.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 18 november 2024 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing stelde verzoeker geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Verzoeker dient op 31 maart 2025 opnieuw een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse schoondochter.

De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie neemt op 19 september 2025 voor de tweede keer een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te

verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 9 oktober 2025. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 31.03.2025 werd ingediend door:

*Naam: A.
Voorna(a)m(en): A.
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...) 1961
Geboorteplaats: Ain Sfa
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan in functie van zijn Nederlandse schoondochter, de genaamde L. H. (RR. (...)) in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Dit is de tweede aanvraag van betrokkene. De eerste aanvraag dd. 14.05.2024 werd geweigerd op 18.11.2024. De situatie van betrokkene is heden niet veranderd. In casu kan dienstig worden verwezen naar de weigeringsbeslissing van 18.11.2024.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)'.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine voorafgaand aan de komst naar België en tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Betrokkene legt i.h.k.v. onderhavige aanvraag volgende documenten voor:

- *Factuur apotheker + voorschrift op naam van E. A. R.*
- + *Certificat de vie op naam van E. A. R. + Certificat de résidence op naam van E. A. R.: deze stukken tonen geenszins aan dat betrokkene ten laste zou zijn van de referentiepersoon. Vermoedelijk werden deze stukken louter voorgelegd om aan te tonen dat de echtgenote van betrokkene nog in leven is.*
- *Attestation de revenu dd. 13.03.2025 en dd. 10.05.2024 op naam van betrokkene (zie infra)*
- *Attestation de non-imposition à la taxe d'habitation et à la taxe de services communaux dd. 13.05.2024 en 14.03.2025 op naam van betrokkene en op naam van E. A. R. dd. 23.01.2025*
- *Attestation administrative dd. 11.03.2025 op naam van betrokkene: hieruit blijkt louter dat betrokkene voor zijn vertrek naar België op het vermelde adres verbleef*
- *Attestation administrative dd. 03.03.2025 op naam van E. A. R. waaruit zou moeten blijken dat de echtgenote van betrokkene geen beroep uitoefent in de provincie Berkane*
- *Huwelijksakte betrokkene met zijn echtgenote A. R. van huwelijk op 14.09.1983*

Betrokkene heeft in zijn vorige aanvraag dd. 14.05.2024 volgende documenten voorgelegd:

- *Attestation de bénéficiaire d'une pension dd. 27.12.2023 uitgaande van la Caisse Nationale de Sécurité Sociale waaruit blijkt dat meneer een ouderdomspensioen ontvangt van maandelijks 1381,42 dirham*
- *Attest OCMW dd. 12.07.2024 en op naam van referentiepersoon en diens echtgenoot*
- *14 stortingsbewijzen via Ria van de echtgenoot van referentiepersoon aan betrokkene tussen 31.05.2023 en 04.04.2024*
- *Attest (s.d.) met nr. 2809/219 naar aanleiding van aanvraag dd. 10.05.2024 op naam van betrokkene waaruit moet blijken dat betrokkene op datum van het attest niet onderworpen is aan huisvestingsbelasting en gemeentebelasting en navolgend attest dd. 13.05.2024*
- *attest dd. 10.05.2024 nr. 6132/2024 waaruit blijkt dat betrokkene voor 2023 geen inkomensverklaring onderschrijft bij het Directoraat-generaal Belastingen van Marokko.*
- *Bewijzen bestaansmiddelen echtgenoot referentiepersoon*

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de

referentiepersoon, dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in het land van herkomst of origine voor zijn vertrek uit Marokko.

Wat betreft het onvermogen, werden de voorgelegde attesten opgesteld op een moment dat betrokkene reeds niet meer in het land van herkomst verbleef. De relevantie van voorgelegde attesten kan zodoende niet worden vastgesteld. Wat betreft de voorgelegde 'attestation de revenu' blijkt dat betrokkene in het jaar 2023 geen belastingplichtige inkomsten zou hebben genoten, terwijl in het jaar 2024 sprake zou zijn van een inkomen ten belope van 4.970 dirham. Vermoed wordt dat dit bedrag betrekking heeft op het pensioen van betrokkene, gelet op de eerder ingediende stukken in het kader van de aanvraag van 14.05.2024, waarin melding wordt gemaakt van een pensioen. Opmerkelijk is echter dat uit de voorgelegde pensioenfiche blijkt dat betrokkene recht heeft op pensioen met ingang van 01.09.2021. Het is derhalve niet duidelijk waarom betrokkene in 2023 geen inkomen zou hebben ontvangen indien het pensioen reeds vanaf 2021 verschuldigd was. Deze discrepantie tussen het begin van het recht op pensioen en de aangegeven inkomsten roept vragen op omtrent de betrouwbaarheid van de ingediende bewijsstukken.

Hoe dan ook, toonde betrokkene ten aanzien van de Belgische diplomatieke post over voldoende bestaansmiddelen te beschikken in het kader van zijn visumaanvraag dd. 02.01.2024 met oog op familiebezoek gedurende één maand. Betrokkene kan bezwaarlijk in januari 2024 aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum afgeleverd te krijgen, om later te claimen dat hij onvermogen was in het land van herkomst voorafgaand aan zijn komst naar Schengen, en dit minder dan een maand na aankomst in het Rijk.

Verder is het bovendien helemaal niet ongebruikelijk in Marokko dat eigendommen in de familie nog op naam staan van een ander of zelfs reeds overleden familielid, ook al wonen er intussen andere familieleden in, of dat eigendommen zelfs nog op naam staan van een projectontwikkelaar of vorige eigenaar. In Marokko dient men zaken met betrekking tot erfrecht bijvoorbeeld actief te regelen, of kan de verdeling niet gebeuren zolang niet alle erfgenamen zich hebben aangeboden. Het is dus gebruikelijk in Marokko dat eigendommen nog voor lange tijd op naam staan van een derde/overledene. Het voorgelegde attest sluit dus niet uit dat betrokkene wel degelijk ten volle gebruik kan maken van eigendommen, en zo ook misschien zelfs huurgelden ontvangt uit deze onroerende eigendommen (huizen en/of handelspanden). Tot slot dient opgemerkt te worden dat, naast het niet actueel zijn van registraties van eigendommen, de registratie van onroerende goederen daarenboven niet verplicht is in Marokko, waardoor het niet bestaan van dergelijke registratie in de registers niet zonder meer duidt op een onvermogen. Hoe dan ook zal meneer open kaart moeten spelen met betrekking tot zijn onvermogen, gelet hij klaarblijkelijk zijn voldoende bestaansmiddelen klaarblijkelijk wel degelijk heeft aangetoond ten tijde van zijn visumaanvraag. Uit het geheel van voorgaande elementen kan niet blijken dat betrokkene effectief onvermogen was in het land van herkomst.

Verder, voor wat de stortingen van de referentiepersoon haar echtgenoot betreffen aan betrokkene dient opgemerkt te worden dat er 14 stortingen voorliggen in de periode van 31.05.2023 tot 04.04.2024. Vooreerst liggen geen ontvangsbewijzen voor. Verder, met de drie stortingen op vijf dagen tijd van in totaal 3000 euro kan geen rekening gehouden worden: gelet op de hoogte van de bedragen (telkens 1000 euro) en de korte tijdsperiode, in combinatie met het gegeven dat de stortingen nadien telkens een véél lager bedrag betreft, lijkt het er immers op dat deze stortingen voor een specifiek doeleinde bestemd waren (de mededeling "Assistance familiale" betreft ook maar een verklaring op eer, het valt niet te achterhalen of dat daadwerkelijk klopt of wat daar voor de betrokkenen onder begrepen valt). Voor wat de overige stortingen betreft, deze zijn wel degelijk met regelmatig uitgevoerd maar er wordt niet aannemelijk gemaakt dat meneer van de stortingen afhankelijk was om in zijn levensonderhoud te voorzien (cfr. voorgaande met betrekking tot zijn pensioen en de voldoende bestaansmiddelen in het kader van de visumaanvraag in combinatie met de overige aangehaalde elementen). Niets sluit dus uit dat het overgemaakte geld werd aangewend voor andere specifieke doeleinden. Het is niet ongebruikelijk dat familieleden die in het buitenland verblijven geld naar familie en vrienden in het land van origine overmaken bij wijze van schenking zonder dat de familie/vrienden er op zijn aangewezen om in hun levensonderhoud te voorzien. Er kan in elk geval niet worden besloten dat betrokkene van het geld afhankelijk was om te voorzien in zijn basisbehoeften. Het ten laste zijn van referentiepersoon werd niet aannemelijk gemaakt.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 15.05.2024 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot

gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Gezien de afhankelijkheidsrelatie in het verleden niet afdoende werd aangetoond, voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel lijkt verzoeker de schending aan te voeren van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en de manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van zijn middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“Verwerende partij besluit dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis Vw aangezien de afhankelijkheidsrelatie met de referentiepersoon onvoldoende zou zijn aangetoond. Deze beoordeling is onjuist in feite én in rechte en lijdt aan een manifest beoordelingsfout, schending van de zorgvuldigheidsplicht en motiveringsplicht.

Vooreerst stelt verwerende partij dat verzoeker in zijn land van herkomst niet onvermogen zou zijn. Deze stelling mist elke feitelijke basis en wordt formeel betwist. Verzoeker heeft duidelijke bewijsstukken overgelegd waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst uitsluitend beschikt over een pensioenuitkering van circa 100 euro per maand. Tevens werden documenten toegevoegd waaruit blijkt dat verzoeker niet beschikt over enig onroerend goed. Het tegendeel wordt door DVZ louter verondersteld zonder bewijs en in strijd met de regel dat administratieve beslissingen moeten steunen op objectieve en verifieerbare gegevens.

De conclusie van DVZ dat ‘het niet ongebruikelijk is in Marokko dat eigendommen op naam van familieleden staan en dat verzoeker daarin zou kunnen wonen’ betreft een zuivere speculatieve veronderstelling, niet gesteund door enig dossierstuk, noch gebaseerd op algemeen bekende juridisch relevante feiten. Dit is een evidente overschrijding van de beoordelingsmarge en schending van artikel 62 Vw, dat DVZ verplicht om een beslissing te baseren op concrete stukken. Evenzeer wordt nergens aangetoond dat verzoeker huurinkomsten zou genieten — deze suggestie is volledig ongefundeerd. Verzoeker kan onmogelijk een negatief bewijs leveren van niet-bestaande inkomsten. Het enige objectieve bewijs in dossier toont dat verzoeker slechts € 100/maand ontvangt en dus economisch kwetsbaar en afhankelijk is.

Daarnaast heeft verzoeker bankafschriften met veertien stortingsbewijzen overgelegd, opnieuw door DVZ genegeerd of misplaatst geïnterpreteerd. Uit deze stortingen blijkt dat zijn zoon, de heer A. A., hem geregeld financieel ondersteunt gedurende de periode 31.05.2023 tot 04.04.2024. Deze frequente en structurele financiële tussenkomsten bewijzen ondubbelzinnig de bestaande afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn referentiepersoon, in overeenstemming met de vaste rechtspraak waaruit volgt dat de afhankelijkheid moet blijken uit de noodzaak tot materiële ondersteuning, niet uit absolute armoede.

Ten onrechte minimaliseert DVZ deze stortingen. De beoordeling moet gebeuren op basis van de werkelijke sociale en financiële situatie, niet op basis van vermoedens. Verzoeker voldoet daarmee duidelijk aan de rechtscriteria: hij beschikt niet over voldoende eigen bestaansmiddelen en is financieel aangewezen op steun van zijn zoon.

Bovendien dient rekening te worden gehouden met persoonlijke en humanitaire omstandigheden (zie o.m. HvJ EU Chakroun, C-578/98). In casu is de schoondochter/echtgenote van de referentiepersoon mevrouw L. H., gediagnosticeerd met kanker en bevindt zij zich in een ernstige medische situatie. De aanwezigheid en

steun van verzoeker binnen het gezin vormt een bijkomend element dat, conform het proportionaliteits- en gezinsleven beginsel van artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, verplicht mee in de afweging moet worden betrokken. DVZ heeft dit kennelijk nagelaten, hetgeen een bijkomend motiveringsgebrek inhoudt.

DVZ beperkt zich dus tot veronderstellingen, negeert objectieve bewijsstukken en pas: het begrip “ten laste” verkeerd toe. De bestreden beslissing is hierdoor onzorgvuldig, onvoldoende gemotiveerd en strijdig met nationaal en Europees recht. Verzoeker voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis Vw. en de beslissing dient te worden vernietigd.”

2.2 Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Verzoeker diende op 31 maart 2025 met toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet voor de tweede keer een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse schoondochter. Deze bepaling luidt:

“§1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

4° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn en die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

[...]

§3. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.”

Aangezien verzoeker als ascendent in de zin van artikel 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet de gezinshereniging beoogt met zijn Nederlandse schoondochter, dient hij aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Voor wat betreft het begrip ‘ten laste’, kan worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, ptn. 35-37 en 43), rechtspraak die werd bevestigd in het arrest *Reyes* (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, ptn. 20-24). In het voormelde arrest *Jia* wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (pt. 35). Om vast te stellen of de familieleden te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gelet op hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien (pt. 37). Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan (pt. 37). Het Hof stelt tenslotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel (pt. 43). In het arrest *Reyes* stelt het Hof vast dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene, kan aantonen

dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, maar het beklemtoont hierbij dat deze materiële steun “voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst” (pt. 24).

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, moet verzoeker dus aantonen dat er reeds eerder, en dus voorafgaand aan de aanvraag, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, van materiële en/of financiële aard, omdat hij zelf niet in staat is in zijn basisbehoeften te voorzien. Redelijkerwijs houdt dit laatste in dat er sprake is van een situatie van onvermogen.

Het ‘ten laste zijn’ in het land van oorsprong kan worden aangetoond met elk passend middel. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verweerder ertoe is gehouden alle door verzoeker overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het komt verweerder toe de overgemaakte bewijsstukken en hun bewijswaarde te beoordelen. Hij beschikt daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen.

Aangezien de financiële ondersteuning door de referentiepersoon dient te geschieden vanuit een daadwerkelijke noodzaak om te kunnen voorzien in de basisbehoeften van de derdelander – en niet een louter financiële bonus op diens eigen middelen mag betreffen – is het niet kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet om te vereisen dat verzoeker aantoont dat hij in het land van herkomst op deze steun was aangewezen om in zijn levensonderhoud te voorzien.

In casu heeft verweerder geoordeeld dat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat verzoeker voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in zijn land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. In de eerste plaats heeft verzoeker niet afdoende aangetoond dat hij onvermogen was in het land van herkomst voor zijn komst naar België.

De voorgelegde attesten werden opgesteld op een moment dat verzoeker zich niet meer in Marokko bevond waardoor de relevantie ervan niet kan worden vastgesteld.

Uit het ‘attestation de revenu’ blijkt dat verzoeker in het jaar 2023 geen belastingplichtige inkomsten zou hebben verworven. In het jaar 2024 verdiende verzoeker daarentegen een inkomen ten belope van 4970 dirham. Dit bedrag bestaat vermoedelijk uit een pensioen waarop verzoeker sinds 2021 aanspraak maakt. Het is dan ook niet duidelijk waarom verzoeker in 2023 geen inkomen zou hebben ontvangen indien hij reeds sinds 2021 gerechtigd was op een pensioen en hij dit pensioen in 2024 ook daadwerkelijk heeft ontvangen. Verweerder stelt dan ook terecht vast dat dit vragen oproept omtrent de betrouwbaarheid van de voorgelegde bewijsdocumenten.

Daarenboven heeft verzoeker ten aanzien van de Belgische administratie aangetoond dat hij in Marokko over voldoende bestaansmiddelen beschikte in het kader van zijn visumaanvraag van 2 januari 2024. Verzoeker kan bezwaarlijk in 2024 aanhalen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om een visum afgeleverd te krijgen om dan later te beweren dat hij onvermogen was in Marokko voorafgaand aan zijn binnenkomst in de Schengenzone.

Betreffende het ‘attestation de non-imposition à la taxe d’habitation et à la taxe de servies comunaux’ van 13 mei 2024 en 14 maart 2025, motiveert verweerder dat het niet ongebruikelijk is in Marokko dat eigendommen in de familie op naam staan van een ander of zelfs reeds overleden familielid, ook al wonen er intussen andere familieleden in. In Marokko is het gebruikelijk dat eigendommen nog voor lange tijd op naam blijven staan van een derde. Bovendien is de registratie van onroerende goederen in Marokko niet verplicht waardoor het niet bestaan van een dergelijke registratie niet zonder meer duidt op een onvermogen. De voorgelegde attesten sluiten dan ook niet uit dat verzoeker wel degelijk gebruik kan maken van een eigendom en zo ook misschien zelfs huurgelden ontvangt uit deze onroerende goederen.

Uit de stukken voorhanden in het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 2 januari 2024 een visumaanvraag heeft ingediend bij de Belgische diplomatieke post te Rabat, Marokko voor een visum kort verblijf (type C). Hij verklaarde in zijn visumaanvraag gepensioneerd te zijn en legde een verbintenis tot tenlasteneming (bijlage 3*bis*) voor van 22 november 2023 waarbij verzoekers Belgische zoon garant staat voor hem. Uiteindelijk is verzoeker België binnengekomen op 26 april 2024 met een visum type C. Hij diende op 31 maart 2025 voor de tweede keer een gezinsherenigingsaanvraag in, in functie van de Nederlandse echtgenote van zijn zoon. In het administratief dossier bevindt zich een ‘attestation de bénéfice d’une pension’ van 27 december 2023 op naam van verzoeker waaruit blijkt dat deze sinds 1 september 2021 is gerechtigd op een pensioen van 4144,26 Marokkaanse dirham per trimester oftewel 16577,04 Marokkaanse dirham per jaar. In het kader van zijn gezinsherenigingsaanvraag van 31 maart 2025 legt verzoeker een ‘attestation du revenu’ van 13 maart 2025 voor waarin wordt geattesteerd “*le revenu net imposable de l’intéressé en matière d’impôt sur le revenu (IR) au titre de l’année 2024 est de: 4970,00 dirhams*”. Gezien

verzoeker het Belgische grondgebied op 26 april 2024 is binnengekomen en recht heeft op een pensioen van 4144,26 Marokkaanse dirham per trimester, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de 4970 Marokkaanse dirham die hij in 2024 heeft ontvangen, betrekking heeft op het pensioen waarop verzoeker gerechtigd is. Er kan niet ernstig worden betwist dat verzoeker in 2024 een pensioen heeft ontvangen toen hij nog in Marokko verbleef. Gelet op het 'attestation de bénéfice d'une pension' waarin wordt gesteld dat verzoeker recht heeft op een pensioen sinds 1 september 2021, kan verweerder zich dan ook terecht de vraag stellen waarom verzoeker in 2023 geen inkomsten zou hebben verworven terwijl hij in 2024 wel weer een pensioen heeft ontvangen. In ieder geval kan uit het administratief dossier worden afgeleid dat verzoeker in zijn land van herkomst, Marokko, een eigen inkomen uit dit overlevingspensioen genereerde. Dit staat haaks op de voorwaarden van het 'ten laste zijn' van de referentiepersoon in de zin van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Het weze herhaald dat het 'ten laste zijn' een afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van de referentiepersoon van materiële en/of financiële aard vereist, omdat de aanvrager zelf niet in staat is in zijn basisbehoeften te voorzien. Redelijkerwijs houdt dit laatste in dat er sprake is van een situatie van onvermogen. Nu vast staat dat verzoeker sinds 2021 gepensioneerd was en hij alleszins vlak voor zijn vertrek uit Marokko in 2024 daadwerkelijk een overlevingspensioen ontving, kan niet zonder meer worden aanvaard dat hij onvermogen was in Marokko en niet zelf in zijn eigen basisbehoeften kon voorzien. Het komt aan verzoeker toe om in dergelijk geval aannemelijk te maken dat zijn pensioen onvoldoende was om in zijn levensonderhoud te voorzien waardoor de financiële en/of materiële steun van de referentiepersoon daartoe wel degelijk noodzakelijk was. Er blijkt niet dat verzoeker hiervan enig begin van bewijs heeft geleverd. Zijn betoog in het verzoekschrift dat zijn overlevingspensioen slechts 100 euro per maand bedraagt, volstaat daartoe niet. Verweerder mocht in de bestreden beslissing dan ook op goede gronden vaststellen dat verzoeker maandelijks een overlevingspensioen ontving in Marokko en hij aldus niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn geweest voorafgaand aan zijn komst naar België. Dit motief volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

De motieven van de bestreden beslissing inzake de geldverzendingsbewijzen en de bewijzen inzake het gebrek aan onroerende eigendom in Marokko, kunnen dan ook niet worden beschouwd als determinerende motieven van de weigeringsbeslissing. De kritiek die verzoeker hiertegen voert, is gericht tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing dat niet tot de vernietiging van deze beslissing kan leiden. Immers volstaat het erop te wijzen dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn geweest in zijn land van herkomst, gelet op het overlevingspensioen dat hij aldaar ontving.

Tenslotte bekritiseert verzoeker dat er bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met de persoonlijke en humanitaire omstandigheden. Hij zet uiteen dat bij de referentiepersoon intussen kanker werd vastgesteld en zij zich aldus in een ernstige medische situatie bevindt. Verzoeker meent dan ook dat zijn aanwezigheid en steun binnen het gezin een bijkomend element vormt dat in de beoordeling moet worden meegenomen.

De Raad kan enkel vaststellen dat in het administratief dossier geen enkele aanwijzing kan worden teruggevonden betreffende de kankerdiagnose van de referentiepersoon. Verzoeker brengt slechts voor het eerst in het kader van de huidige procedure enkele – weliswaar moeilijk leesbare – medische documenten aan. Er blijkt niet dat verzoeker verweerder voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte heeft gesteld van de medische situatie van de referentiepersoon. Er kan verweerder dan ook niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met informatie waarvan hij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing geen kennis had. De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (cf. RvS 23 september 2002, nr.110.548).

Een schending van het zorgvuldigheids- en het motiveringsbeginsel in het licht van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Het enige middel is dan ook ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN